

Sygn. akt IV CSK 283/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. A. K. i T. I. K.

przy uczestnictwie J. P., A. G., S. S., H. P., J. C., Z. B., T. K., I. G., M. D., B. Z.,
M. Ś. i A. B. T.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy A. K. i T. K. wnieśli o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 lutego 2013 r., wydanego w sprawie o nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie, powołując się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie:

„- czy posiadacz nieruchomości, który wskutek spadkobrania stał się współwłaścicielem nieruchomości nabytej przez jego poprzedników prawnych przez zasiedzenie, a który następnie utracił formalnie prawo własności przedmiotowej nieruchomości wskutek wydania aktu własności ziemi na podstawie ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych z dnia 26 października 1971 r. wyłącznie na rzecz drugiego współwłaściciela, jeżeli nadal włada nieruchomością, pozostaje posiadaczem tej nieruchomości w złej lub ewentualnie dobrej wierze?

- oraz czy w sytuacji gdy posiadacz ten na podstawie nieformalnej umowy sprzedaży, pomimo braku legitymowania się aktem własności zbył przedmiotową nieruchomość, można doliczyć okres posiadania przez niego tej nieruchomości od daty 4 listopada 1971 roku do okresu jej posiadania przez nabywców?”

Ponadto „w przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na ww. pytania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego” skarżący wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „również ze względu na fakt, iż jest ona oczywiście uzasadniona albowiem zarówno Sąd I jak i II instancji rażąco naruszyły przepisy art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. oraz art. 176, a także art. 1 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych z dnia 26 października 1971 r. (...)”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołali się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań, a kwestie przedstawione przez skarżących nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytania wraz z uzupełniającymi je wywodami prawnymi zmierzają do zakwestionowania w określonym zakresie podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, a odpowiedź na nie byłaby równoznaczna z rozpoznaniem zarzutów kasacyjnych. Wnioskodawcy nie sformułowali istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności, ani wymaganej jurydycznej argumentacji, która miałaby przekonać o jego wystąpieniu. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do powołanej przesłanki sprowadza się do powtórzenia niektórych argumentów przedstawionych w ramach uzasadnienia podstaw skargi oraz zaprezentowania własnych poglądów skarżących co do postawionych kwestii, po części też w oderwaniu od wiążących Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd odwoławczy.

Nieporozumieniem było powołanie się na okoliczność przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która miałaby wystąpić w wyniku udzielenia oczekiwanej odpowiedzi na postawione przez skarżących pytania. Oczywista zasadność skargi, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stanowi samodzielną przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wymagającą właściwego dla wykazania tej przyczyny uzasadnienia.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]